

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Բեկուած, խռովուն, դէմք օրերուն,
Յոյսի, վարանքի միջի տարութեր,
Կեցած եմ նորէն, նայուած քս աներեր
Սևեռած մութին՝ իմ շուրջն ու հեռուն . . . :

Կը բաղխեմ դռներ: Ուշ է, կ'ըսեն, ուշ,
Իջած է իմ շուրջս ա'լ աղջն ու մշուշ,
Օրերուն շտապ, տեսնդու վազքին դէմ
Թօշնած երազներ դեռ կը փայփայեմ . . . :

Ցից է իմ նամբան, քայլերս են կրու,
Պայծառ այզարացն չ'երեկիր դեռ մօս,
Խաւարին մէջ կուռ ես կը խարխափեմ,
Կառշած փէշերուն երազի մ'վսեմ . . . :

Բայց չունիմ կասկած, մութին հակառակ,
Ոգորումներէս վերջ ամուլ ու սին,
Ա'լ պիտի ծագի աստղը իմ յոյսին,
Խաւարի ծոցէն ինչպէս արեգակն:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ

Երուսաղէմ, 1976